

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **LEKROS EU, s.r.o.**, se sídlem Třebelovice 143, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 15. 12. 2015, č.j. KUJI 81513/2015, ODSH 1379/2015 Hor,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 15. 12. 2015, č.j. KUJI 81513/2015, ODSH 1379/2015 Hor, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce

a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 3. 11. 2015, č. j. MMJ/OD/11294/2015-13 JID:177818/2015/MMJ.

Správní orgán prvního stupně uvedeným rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále též „zákon o silničním provozu“). Toho se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla Opel r. z. ... dne 27. 4. 2015, v 9:44 hod. na pozemní komunikaci – křižovatka ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v obci Jihlava v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť neznámý řidič uvedeného motorového vozidla v uvedeném čase na uvedené křižovatce nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“ – povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“ a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

Žalobce se domáhal zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítl, že správní orgán zahájil řízení v rozporu se zákonem, neboť neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Dále bylo porušeno jeho právo na projednání věci v jeho přítomnosti z důvodu, že nebylo nařízeno ústní jednání. Bylo-li rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti žalobce, došlo k porušení práva na spravedlivé řízení a zásady bezprostřednosti. Správní orgán sice vyhotovil vyrozumění o konání dokazování mimo ústní jednání, ale žalobce nebyl předvolán k přítomnosti na dokazování. Správní orgán nedal najevo, že účast žalobce a jeho zástupce je možná. Správní orgán ani nevypořádal navržené důkazy, v důsledku čehož nezjistil úplný skutkový stav. Žalobce sdělil totožnost pachatele a navrhl provedení svědecké výpovědi, neboť si byl jist, že svědek by sdělil nové skutečnosti. Pokud by svědek například uvedl, že projel na červenou z nenadálých skutečností (vezl do nemocnice krvácející dítě), nejednalo by se o přestupkové jednání a žalobce by nemohl být odpovědný za správní delikt. Nelze opomíjet důkazy, u nichž nemůže predikovat zjištění z nich učiněná. Je nemožné a nekorektní, aby řidiče vozidla vytěžil sám. Nesprávná je úvaha, že žalobce nesdělením osoby řidiče dává konkludentně najevo, že protiprávní jednání řidiče toleruje. Správní orgán nehodnotil ve prospěch žalobce žádné polehčující okolnosti. Pouze zmínil, že správní delikt žalobce projednává poprvé, avšak tuto skutečnost nezahrnul do rozhodování o výši sankce. Měl navíc hodnotit způsob spáchání skutku a míru zavinění. Rovněž neprokázal negativní následky jednání řidiče. Měl proto stanovit pokutu na samé dolní hranici zákonné sazby. Ve výroku rozhodnutí prvního stupně dále nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Nebylo stanoveno, z jakého směru řidič přijel. Do dané křižovatky lze přitom přijet i ze směru, ve kterém nejsou umístěny semaforey. Závěrem žalobce namítl, že správní orgán neprokázal, že řidič vozidla nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“. Tato skutečnost vyplývá pouze z „Dokumentace k přestupku“, která je pouhým úředním záznamem, nikoliv důkazem. Ze záznamu z kamery nelze jednoznačně určit, že se jedná o automobil žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že neměl indicie o řidiči vozidla, proto věc odložil a zahájil řízení se žalobcem. Uvedení osoby řidiče až v řízení o správním deliktu nemůže vést k zahájení řízení o přestupku. Označená osoba se navíc vyskytuje v řadě řízení o správním deliktu, v nichž jako zástupce vystupuje společnost FLEET Control, s. r. o. Ústní jednání nebylo nutné nařizovat, neboť byly splněny podmínky § 49 odst. 1 správního řádu. Žalobci bylo zasláno vyrozumění o možnosti seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by jej zbavovala objektivní odpovědnosti za správní delikt. Při provádění důkazu mimo ústní jednání byl naplněn § 51 odst. 2 správního řádu. Tvzení o krvácejícím dítěti je hypotetické. Pokud by k něčemu takovému došlo, mohl to žalobce uvést a doložit. Vymezení místa skutku je dostatečně specifikované. Neexistuje ulice, která by do dané křižovatky vedla a nebyla opatřena světelnými signály. Vozidlo žalobce je vedle záznamu zachyceno i na dvou fotografiích. Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Žalobce předně namítá, že správní orgány neučinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Tato námitka je nedůvodná.

Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V dalších odstavcích pak citované ustanovení stanoví pozitivní i negativní podmínky nastoupení odpovědnosti provozovatele vozidla a také způsob stanovení výše sankce za správní delikt.

Pro projednávanou věc je přitom podstatná negativní podmínka vymezená v odstavci čtvrtém § 125f zákona o silničním provozu. Podle něj obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Citované ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, a ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Přednost odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgány tedy musí prioritně postihnout přestupek, respektive nejprve „*učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku*“.

V rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, si Nejvyšší správní soud položil otázku, „*kam až vedou ony nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku*“, na kterou obratem odpověděl tak, že „*[z]e smyslu právní úpravy a dosavadní judikatury je zřejmé, že moc daleko ne*.“ Pro posouzení, zda v nyní projednávané věci ony nezbytné kroky správní orgán prvního stupně učinil, jsou však podstatnější další úvahy Nejvyššího správního soudu vyjádřené v tomto rozsudku. V nich poukázal především na smysl novely provedené zákonem č. 297/2011 Sb., která vložila do zákona o silničním provozu správní delikt provozovatele vozidla. Tím bylo řešit faktickou nemožnost postihu velkého množství přestupků. Při vyšetřování jednoznačně zjištěných přestupků, typicky např. překročení povolené rychlosti zachycené radarem nebo právě nesprávného parkování, byly správní orgány ohledně totožnosti pachatele odkázány na vysvětlení podané provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou, ocitl se správní orgán v důkazní nouzi. Jelikož při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby, správní orgány tyto věci odkládaly. Aby jednoznačně prokázaná deliktární jednání v silničním provozu nezůstala nepotrestána, zákonodárce přijal konstrukci, že v případě nezjištění totožnosti řidiče za delikt odpovídá provozovatel vozidla (srov. rozvedení této úpravy v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ústavní stížnost proti tomuto rozhodnutí odmítnuta jako zjevně neopodstatněná usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Jak dodal Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34, primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu bylo postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Je přitom zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.

Zdejší soud proto považuje postup správního orgánu při zjišťování osoby řidiče (tj. osoby možného přestupce) za plně odpovídající znění i účelu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce jako provozovatel vozidla, který objektivně musí být schopen

zajistit, aby jeho vozidlo řídily osoby, jejichž totožnost zná, na výzvu správního orgánu ke sdělení osoby řidiče nijak nereagoval. Za této situace správní orgán neměl žádné indicie o tom, kdo mohl dané vozidlo řídit. Neměl tak jinou možnost, než přestupkovou věc odložit a zahájit řízení o správním deliktu žalobce. Ukládání pořádkových opatření žalobci za účelem zjištění osoby řidiče by přesahovalo zákonem požadovanou míru aktivity správního orgánu.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že v dané věci mělo být nařízeno ústní jednání.

Ze samotného faktu, že se v případě řízení o daném správním deliktu jedná o řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nelze dovozovat, že takové správní řízení musí být zcela totožného charakteru jako řízení podle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů. Ze žádné právní normy neplyne, že by v případě řízení o správním deliktu měly být prováděny všechny úkony podle tohoto procesního předpisu, nebo úkony svým obsahem jim nejbližší. Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je totiž třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Případné dílčí nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nemají za následek rozpor s tímto dokumentem, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které požadavkům Úmluvy vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Absence ústního jednání ve správním řízení tedy zhojí § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Žalobci tudíž nebylo upřeno právo na ústní jednání, neboť krajský soud by nařídil ve věci jednání, jehož by se mohl účastnit, pokud by na nařízení jednání trval.

Samotný správní řád, jakožto procesní předpis rozhodný pro řízení o správním deliktu, přitom nevyžaduje, aby bylo ústní jednání nařízeno v každé věci. Podle jeho § 49 odst. 1 ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.

Nejvyšší správní soud proto v souladu s výše uvedenými závěry konstantně poukazuje na to, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (viz např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016-24, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Rozhodnutí soudů, na která v této otázce žalobce poukazuje, jsou touto konstantní judikaturou zcela překonána.

Nedůvodnou soud shledal také námitku porušení práva na spravedlivý proces a zásady bezprostřednosti v důsledku provedení dokazování mimo ústní jednání, aniž by byl žalobce k němu předvolán.

Podle § 51 odst. 2 věty první správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.

Citované ustanovení správní orgán prvního stupně zcela dodržel, neboť žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání včas vyrozuměl. Správní orgán neměl povinnost žalobce k tomuto úkonu předvolávat. Účast na něm je toliko právem žalobce, nikoliv jeho povinností. Tvzení žalobce, že správní orgán nedal najevo, že jeho účast je možná, je naprosto účelové. Smyslem vyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání v konkrétní den a v konkrétní čas je zjevně umožnění účasti na provádění důkazů. Vyrozumění (zákon výslovně používá slovo „vyrozumění“, nikoliv „předvolání“) si účastník řízení objektivně nemůže vysvětlit jinak, než že je jeho účast při provádění dokazování možná. Následnou nepřítomnost žalobce při provádění důkazů je proto nutno hodnotit jako důsledek jeho zcela svobodného rozhodnutí nevyužít svých procesních práv, nikoliv jako důsledek procesního pochybení správního orgánu. Správní orgán prvního stupně dodržel postup stanovený správním řádem pro provádění dokazování a neporušil tak právo žalobce na spravedlivé řízení ani zásadu bezprostřednosti.

Žalobce dále namítá, že v důsledku neprovedení výsledku jím označeného řidiče a nevypořádání tohoto důkazu správní orgán prvního stupně nezjistil úplný skutkový stav. Ani této námitce nelze přisvědčit.

Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Předně zdejší soud poznamenává, že není nijak stanoven obecný okruh podkladů, který postačuje pro učinění závěru o dostatečném zjištění skutkového stavu v souladu s citovaným ustanovením. Vždy je nutno hodnotit veškeré okolnosti případu, v daném případě zejména právně relevantní okolnosti spáchání správního deliktu. Správní orgán musí zjišťovat veškeré okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch pachatele správního deliktu, nicméně zcela logicky se jeho vyšetřovací činnost může zaměřit pouze na takové skutečnosti, jejichž relevance vyplývá z obsahu správního spisu či z vyjádření účastníka řízení (potažmo jiných osob). Po správním orgánu nelze legitimně žádat, aby preventivně prověřoval veškeré čistě teoretické možnosti, které mohly mít na spáchání správního deliktu vliv, aniž by jej k tomu vedla relevantní indicie.

Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že pokud správní orgány opatří ve správním řízení důkazy vedoucí (s ohledem na povahu věci) s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se obviněný dopustil přestupku nebo správního deliktu, a obviněný ze správního deliktu nerozporuje určitou skutečnost zjištěnou z dosud provedeného dokazování, a nevyvolá tak o ní důvodné pochybnosti, není povinností správního orgánu tuto skutečnost „preventivně“ prokazovat dalšími důkazními prostředky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, a ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43).

V nyní projednávané věci proto nelze správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, že sám neprověřoval, zda například řidič předmětného vozidla neporušil předpisy v důsledku toho, že spěchal s krvácejícím dítětem do nemocnice. Žalobce žádnou takovou možnost nenaznačoval a obsah správního spisu o ničem takovém nevypovídal. Uvádí-li posléze, že by výslech řidiče hypotetickou možnost tohoto typu mohl nastolit, nepoukazuje tím na žádnou konkrétní verzi událostí, která by rozporovala skutková zjištění správního orgánu. Jak také Nejvyšší správní

soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015-39, „*pokud přestupce konkrétně zpochybňuje zjištění a podklady správních orgánů a jeho verze událostí se jeví jako možná či logická, je správní orgán povinen odstranit vzniklé pochybnosti typicky výsledkem zasahujících policistů k okolnostem skutku a ke způsobu použití měřicího zařízení, nebo si obstarat od výrobce či ověřovatele měřicího zařízení bližší informace o způsobu, jakým zařízení funguje; přestupcovu verzi nelze stroze odmítnout jen proto, že „správní orgán má na věc jiný názor“.* Podnětem k tomu, aby správní orgán dále a důkladněji zjišťoval a prověřoval, však právě musí být zpochybňující tvrzení přestupce; není možné, aby správní orgán v řízení a při formulaci svých závěrů preventivně předjímal všechny myslitelné (ale nevyslovené) námitky, naopak množství a povaha shromážděných důkazních prostředků (nad rámec nezbytného minima) se odvíjí od pochybností, které přestupce správnímu orgánu sdělil.“

Z důvodů výše uvedených proto k vyvrácení nastíněné hypotetické (*nota bene* žalobcem v prvostupňovém řízení ani neuváděné) možnosti nebylo ze strany správního orgánu potřeba provádět jakékoliv dokazování. Ostatně žalobce vůbec neuvedl, co konkrétně by mělo být výsledkem řídiče prokázáno. Z jeho sdělení navíc ani nebylo patrné, že by skutečně žádal provedení výsledku řídiče k nějaké konkrétní skutečnosti. Uvedl totiž, že označuje řídiče a navrhuje nařízení ústního jednání, „*v rámci kterého by se pan F. vyjádřil ke svému počínání.*“ Toto sdělení tak působí spíše než jako návrh na provedení dokazování ve věci správního deliktu žalobce, jako opožděné označení osoby řídiče pro účely přestupkového řízení řídiče. To ostatně potvrzuje také obsah odvolání žalobce, v němž namítá, že měla být věc řešena jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která byla správnímu orgánu známa. Ohledně tohoto přestupkového jednání již však nebylo možné vést řízení s ohledem na § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu.

Za popsané situace pokládá zdejší soud za správný závěr správních orgánů, že z tvrzení žalobce ani obsahu správního spisu neplynulo, že by výslech žalobcem označené osoby (respektive její vyjádření) byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Nic nenaznačovalo tomu, že by tato osoba mohla přispět k objasnění nějaké konkrétní skutečnosti relevantní pro posouzení správního deliktu žalobce (a nikoliv přestupku řídiče).

Již tím, že správní orgán podání žalobce interpretoval jako důkazní návrh, poskytl v tomto ohledu žalobci vysokou míru ochrany jeho procesních práv. Tento důkazní návrh přitom neopomenul a ve svém rozhodnutí se s ním vypořádal se závěrem, s nímž se zdejší soud ztotožňuje. Neprovedení výsledku žalobcem označeného řídiče soud nepovažuje za procesní pochybení.

Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že nemůže predikovat obsah výpovědi řídiče a že by nebylo možné či korektní, kdyby on sám od řídiče zjistil průběh přestupkového jednání. Je to žalobce, kdo svěřil řídiči vozidlo k užívání a je tudíž ve smluvním vztahu s řídičem, který mu případně také odpovídá za škodu způsobenou užíváním vozidla. Eventuální komplikace při dokazování jím tvrzených skutečností týkajících se čistě přestupkového jednání řídiče (nikoliv správního deliktu provozovatele vozidla) musí jít navíc k jeho tíži, neboť právě on nesdělením osoby řídiče přes výzvu správního orgánu zapříčinil, že nebude vedeno čistě přestupkové řízení s řídičem vozidla jakožto fyzickou osobou. Podle názoru soudu lze po něm na základě

zásady *vigilantibus iura scripta sunt* legitimně žádat, aby nesl tyto negativní následky svého rozhodnutí nesdělil správnímu orgánu osobu řidiče.

Žalobce dále rozporuje úvahu správního orgánu, že nesdělením osoby řidiče dává konkludentně najevo, že protiprávní jednání řidiče toleruje. Soud tuto úvahu považuje za zcela korektní. Není pravdou, že by tyto skutečnosti spolu nesouvisely. Provozovatel vozidla se může svobodně rozhodnout, zda sdělí správnímu orgánu údaje o osobě řidiče nebo zda z jakéhokoliv důvodu akceptuje to, že bude namísto řidiče potrestán on sám. Volí-li druhou možnost, *de facto* si nepřeje, aby byl řidič potrestán pro jím spáchaný přestupek. Toleruje tedy beztrestnost samotného přestupkového jednání řidiče.

Soud neshledal důvodnými ani námitky směřující do úvah o výši sankce. Žalobce namítal, že správní orgán nehodnotil ve prospěch žalobce žádné polehčující okolnosti (projednávání správního deliktu žalobce poprvé), způsob spáchání skutku, míru zavinění a negativní následky jednání řidiče.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 – 33 uvedl, že *„ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Afs 200/2014 - 27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování. Nelze tak dovodit, že ukládání sankce je věcí jednoduchého matematického postupu, kdy se sečtou jednotlivé prvky mající vždy a za všech okolností stejnou hodnotu a váhu v jednotlivé věci, a to i s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 a násl. správního řádu.“* Tento závěr je plně v souladu s dosavadní judikaturou. Lze například poukázat na rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, v němž Nejvyšší správní soud shrnul, že *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.“*

Přezkum soudu se proto omezuje pouze na to, zda správní orgán při stanovení výše sankce nevybočil ze zákonem stanovených mezí a zohlednil všechny zákonem požadované skutečnosti.

Správní orgán prvního stupně stanovení výše sankce pečlivě odůvodnil na stranách 3 a 4 svého rozhodnutí. Pokutu uložil v rámci zákonného rozpětí. Ke skutečnosti, že řízení o správním deliktu vede se žalobcem poprvé, přihlédl (jak je z odůvodnění patrné), nicméně zdůvodnil, proč je přes tuto okolnost nutno na provozovatele vozidla pohlížet přísněji (žalobce přitom tuto úvahu v žalobě nerozporuje). Jak také správní orgán prvního stupně výslovně uvedl, při stanovení sankce přihlédl také k závažnosti přestupku. S ohledem na to, že se jedná o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, jeho zavinění zde nehraje roli.

Absence negativních důsledků jednání řidiče taktéž nemůže být rozhodná, neboť správní delikt (stejně jako přestupek řidiče) je deliktem ohrožovacím, pro jehož sankcionování není podstatné, zda nastoupily škodlivé účinky (např. poškození majetku či zdraví). Soud neshledal, že by správní orgán při stanovení výše sankce opomenul zvážit jakékoliv zákonné hledisko. Ostatně ani žalobce netvrdí, že jím uváděné skutečnosti, které měly být váženy, jsou zákonnými hledisky. Za této situace nic nenasvědčuje tomu, že by správní orgán prvního stupně jakkoli vybočil ze zákonných mezí správního uvážení. Na okraj soud poznamenává, že správní delikt provozovatele vozidla má zvláštní charakter spočívající v tom, že jednání samotného provozovatele (nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích) je typizované a zpravidla s sebou nenese specifické okolnosti, které by se nutně musely zásadně promítnout do úvah o výši sankce.

Dále žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku, neboť nebylo stanoveno, z jakého směru řidič přijel. Ani v této části nelze žalobci přisvědčit.

Judikatura Nejvyššího správního soudu ve věcech správního trestání stanovuje jasné požadavky na preciznost formulace výroků rozhodnutí správních orgánů. V rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65, Nejvyšší správní soud konstatoval, že výrok správního rozhodnutí je „*klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky*.“ Podobně i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73 (č. 1546/2008 Sb. NSS), uvedl: „*V rozhodnutí trestního charakteru [...] je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“

Takto přesné vymezení skutku však není samoúčelné. Nejvyšší správní soud opakovaně vysvětlil, co je hlavním důvodem toho, že judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen co nejpřesněji. Je jím právní jistota (viz citovaný rozsudek č. j. 1 As 92/2009-65, bod 14) - tedy vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (kterým by byla porušena zásada *ne bis in idem*), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012-43, bod 21). Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od výše vyloženého smyslu a účelu požadavku na přesnou specifikaci skutku.

Přehledně tento závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012 - 23: „*Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.*“

Ve světle citované judikatury je zřejmé, že určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu, přičemž je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z hlediska výše zmíněných zájmů na právní jistotě, zabránění porušení principu *ne bis in idem* atp. (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 As 25/2016-42, ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, nebo ze dne 12. 10. 2016, č. j. 6 As 189/2016-24).

V projednávané věci bylo místo spáchání skutku vymezeno konkrétní křižovatkou tří ulic a skutečností, že žalobce přijížděl do křižovatky v místě, kde byl semafor (na němž svítil signál s červeným světlem „Stůj!“) a příčná čára souvislá. Zároveň byl skutek vymezen zcela konkrétním časem – dne 27. 4. 2015 v 9:44 hod. Podle názoru soudu se jedná o výčet všech skutečností relevantních pro kvalifikaci skutku, které zároveň znemožňují záměnu skutku se skutkem jiným a nijak neomezují právo žalobce na obhajobu. Z hlediska kvalifikace skutku není rozhodné, z jakého konkrétního směru vozidlo přijíždělo, neboť zákon takové skutečnosti nepřisuzuje žádný význam. Co se týče záměny skutku se skutkem jiným, ta je znemožněna nejen určením místa spáchání skutku, nýbrž také přesného času. A nakonec v možnostech své obhajoby nemohl být žalobce nijak zkrácen i z toho důvodu, že spisová dokumentace obsahuje videozáznam i fotografie, na nichž je přesné místo zachyceno.

Pokud by bylo pravdou, že by řidič přijel do křižovatky v místě, kde semafor není, nic by mu nebránilo tuto skutečnost nejen tvrdit, ale na základě obsahu spisu také zcela snadno prokázat. Tvzení o tom, že na danou křižovátku lze přijet i ze směru, kde semafor není, přitom zdejší soud považuje za zjevně účelové. Není ani potřeba jakkoliv ověřovat, zda tomu tak je, neboť taková úprava silničního provozu je naprosto nemyslitelná. Postačí triviální úvaha k tomu, že osazení křižovatky semaforů pouze v některém ze směrů, by zakládalo rozpor se zákonem a zcela zásadní ohrožení silničního provozu na dané křižovatce. V pravidelných intervalech by se totiž nutně stávalo, že by se přednost jednotlivých vozidel zcela vylučovala s ohledem na nekompatibilitu pravidel obsažených v § 22 odst. 1 či 2 a § 77 zákona o silničním provozu.

V této souvislosti je nutno také poznamenat, že míra konkretizace skutku ve výroku rozhodnutí se odvíjí také od toho, co je ve správním řízení sporné a co nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56). O tom, že by směr jízdy vozidla v daném případě byl relevantní a že by nebyl z obsahu spisu patrný, přitom nebyla sporná a žalobce v tomto směru ve správním řízení (ani v rámci odvolání) nic nenamítl.

Soud proto uzavírá, že skutek je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezen dostatečně určitě a zcela nezaměnitelně. Vymezení skutku nemůže činit potíže při případném posuzování, zda mohly nastat překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek nebo při určování rozsahu dokazování a uplatňování práva žalobce na obhajobu. Pro tyto účely není směr jízdy vozidla právně relevantní. Ten je ze správního spisu patrný, nicméně jeho uvedení ve výroku rozhodnutí by bylo nadbytečné, neboť nemá vliv na právní kvalifikaci jednání a není znakem skutkové podstaty správního deliktu.

Nakonec nelze přisvědčit ani námitce, že by správní orgán prvního stupně neprokázal, že řidič vozidla nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“. Tato skutečnost je patrná z řádně provedených důkazů - videozáznamu ve spojení s fotografií vozidla. Lze souhlasit, že ze záznamu z kamery nelze jednoznačně určit, že se jedná o automobil žalobce. Tuto skutečnost lze nicméně jednoznačně určit z uvedeného záznamu ve spojení s fotografií, na které je čitelně vidět registrační značka vozidla. Jak videozáznam, tak fotografie jsou uceleným výstupem z automatizovaného systému. Také proto soud nemá žádné pochybnosti o tom, že vozidlo zachycené na fotografii a vozidlo zachycené na záznamu je jedno a totéž. Pro úplnost soud dodává, že není nijak rozhodné, že fotografie jsou obsaženy v dokumentu „Dokumentace k přestupku“. Bez ohledu na charakter této listiny se v případě těchto fotografií jedná o samostatný a zcela zákonný důkazní prostředek.

V. Shrnutí a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. **zamítl**.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. září 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu